

3.10.2021

Neděle Díkůčinění, konfirmace

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Jako laň dychtí po bystré vodě, tak dychtí duše má po tobě, Bože! Po Bohu žízním, po živém Bohu.“

Ž 42,2-3a

Píseň 161 *Tebe, Bože, chválíme*

Modlitba: Hospodine, Bože svatý a věčný, svrchovaný a nepostižitelný, svým Duchem obnovuješ tvář země, v Duchu Kristově neustále pracuješ na tomto světě, povoláváš k životu člověka podle svého obrazu, vzbuzuješ v něm dobré tvořivé touhy; od Tebe, Pane, pochází láska k druhému člověku, ochota pomoci, ochota dávat. Ty, Pane, svým Duchem zadržuješ přívaly nedobroty, která se v nás zmáhá, bráníš zlu, odhaluješ naši pokřivenost a prolhanost, stavíš se proti nezodpovědnosti. Tobě, Bože děkujeme, Tebe chválíme a vzdáváme Ti čest! Pane, svým Duchem každého z nás i celé naše společenství zveš ke svému dílu; pomoz, ať neseme ovoce Tvé setby, potvrď dílo našich rukou, buď při nás! Amen.

Čtení: Dt 6,4-9

Píseň (Svítá) 86 *Chvála ti patří, Bože*

Text: Mt 5,1-16 (kralická)

Kázání:

Kdo jsme? Jaké je naše místo ve světě? Co se od nás očekává? Co očekáváme od sebe my sami? Co od nás očekávají druzí? Co od nás očekává Bůh? - - Tyto otázky jsme probírali s konfirmandy před dvěma lety, když svou přípravu začínali, a znovu jsme se k nim vraceli v posledních dnech. A možná to nejsou jen otázky pro ně, možná se tak ptáme i mnozí další, možná si je musíme v životě klást opakovaně.

Zdá se mi, že životní prostředí, které nás odklopuje, na nás klade mimořádné nároky. Tím prostředím nemyslím teď přírodu, ale lidské prostředí, společnost. Žijeme ve velkém tlaku globální konkurence. Více než kdy jindy před tím se zdá těžké ve světě obstát. Co všechno bych měl zvládnout! Znat, umět, orientovat se. Měl bych být perfektní, lepší než průměr, bez vady, bez slabosti. Anebo aspoň dokázat své slabé stránky dobře skrývat. Je nějaký div, že v tomhle prostředí přibývá těch, kdo mají psychické problémy?

Jako by o tom Ježíš věděl. Na počátku svého kázání pronáší blahoslavenství. Blahoslavenství jsou Božím pohledem na člověka. Koho Bůh blahoslaví, v kom má zalíbení, koho bere za ruku, koho svým Slovem objímá? Nezdá se, že by choval zvláštní obdiv k silným, skvělým, mocným, dokonalým... Ten Ježíšův výčet blahoslavených je hodně nesourodý. Těžké zobecňovat, těžké převést na jednoho jmenovatele. Plačící, tiší, žíznící po spravedlnosti, pronásledovaní, chudí duchem... Snad jsou to ti, kdo vnímají, že tu něco chybí. Něco schází jim i světu. A oni to nepřecházejí lhostejností. Nýbrž ten nedostatek na sobě zviditelňují. Svým pláčem, svou žízní po spravedlnosti, utrpením pro spravedlnost, svou přiznanou duchovní chudobou. A právě o nich Ježíš řekne: vy jste sůl země a světlo světa. Sůl a světlo, takové všední, často přehlížené věci, které jsou zároveň dobré, užitečné, ba nepostradatelné. Není to divné? Je v tom zvláštní napětí – ti, kdo nejsou dokonalí, nejsou perfektní, právě ti jsou tady potřeba? Ano, pokud jsou zároveň právě těmi, kdo nic neskrývají, kdo nedostatek svůj a bídu světa odkrývají, a přitom jako lék a naději připojují touhu po Bohu. Ta touha se projevuje

třeba tím, že přicházejí za Ježíšem, aby mu naslouchali. Hledají, naslouchají, očekávají, touží, věří. Právě jim tedy Ježíš říká: vy jste sůl země a světlo světa.

Vnímat svou nedostatečnost, jasně vidět bídu světa, a přitom vyzařovat touhu po Bohu. Není to nějak málo? Neměli bychom dokázat něco víc? Co jsou ty dobré skutky, o kterých mluví Ježíš, že mají být vidět a dovést lidi k tomu, aby slavili a chválili nebeského Otce?

Možná je tím dobrým skutkem, ba nejlepším skutkem právě tohle nesnadné: vnímat svou nedostatečnost, jasně vidět bídu světa, a přitom vyzařovat touhu po Bohu. Tahle sůl se může pokazit, může být zmařená, může ztratit svou slanosť – třeba tím, že se chceme dělat lepšími, než jsme, přestaneme vnímat svůj hřích, propadneme pýše. Anebo tím, že rezignujeme, propadneme slepotě, přestaneme vnímat bídu světa; anebo propadneme cynismu, přestane nás bída světa bolet. A světlo se skryje pod kbelec, když z nás vyprchá touha po živém Bohu, když necháme vyčpět a vyvanout naději... Naději, která je silná právě tehdy, když je tu navzdory tomu, jací jsme a jak to s tímhle světem vypadá.

Nedokážeme uzdravit všechny bolesti světa a vymanit se dokonale ze své hříšnosti. A přece můžeme být solí a světlem. Nositeli víry, touhy po Bohu, která otvírá prostor pro zázraky, pro Boží dílo, které není naší zásluhou. Touhy po Bohu, která pomáhá unést život s jeho bolestmi, umožňuje nezaslepenou radost a podivuhodnou naději. Amen.

Píseň 178 Krásná je modrá obloha

Konfirmace – představení konfirmandů (Berenika Břeňová, Jan Doubrava, Kateřina Kuboňová, Veronika Kuboňová, Ester Nadrchalová, Štěpán Roskovec, Alexandr Pleskot, Antonín Vršecký), vyznání víry, modlitba a požehnání, slovo ke konfirmandům (farářka Lenka Ridzoňová, kurátor Tomáš Fendrych).

Píseň 176 Někdo mě vede za ruku

Večeře Páně

Přímluvná modlitba + Otče náš

Ohlášky, sbírka

Píseň (Svítá) 105 Já vyšel z města

Poslání: „Držme se neotřesitelné naděje, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný.“ Žd 10,23

Požehnání

Píseň 568 Život nám ubíhá